e-Bubbels uit

Filosofenfontein

14 augustus 2020

Voorwoord

Beste Lezers,

Hier is weer een nieuw nummer van onze e-Bubbels uit Filosofenfontein, deze keer in een vernieuwd kleedje.

Ook is er een nieuwe rubriek bijgekomen: huiskerk, tuinkerk, wandelkerk….
Dit om het nieuwe initiatief in onze gemeenschap wat bekender te maken bij alle kapelgangers.

Voor de rubriek van de e-kaarsjes werden er deze keer geen bijdragen ingestuurd. Dus is die rubriek nu niet opgenomen in dit nummer.

Verder is er zeker voldoende stof om jullie weer enkele uurtjes leesgenot te verzekeren.

Je bijdrage voor een volgend nummer is zeer welkom op info@filosofenfontein.be.

Jacqueline

Overwegingen op de vieringen

Reacties op de bezinning 'Het Rijk Gods komt' door Gonda

De bezinningstekst is te vinden op 26 juli 2020.
De vragen daarbij zijn:

1. **Welke voorstelling heb jij (ik) van het Rijk Gods**
2. **Wat betekent voor jou (mij) 'Alles verkopen' in ruil voor de schat in een akker?**
3. **Welke ballast moet jij (ik) misschien ook (zeker) uitgooien?**
4. **Waarin herken jij (ik) iets (of niets) van Gods komen in jou (mij) en in de wereld van vandaag?**

Bedankt, Gonda, jouw rijke bezinning geeft stof tot nadenken en innerlijke herbronning. Eerder dan alle vragen te beantwoorden pik ik er de meest relevante vraag voor mij uit: namelijk de eerste, doch in mijn commentaar lees je ook antwoorden op de andere vragen.

Het rijk Gods was voor mij lange tijd zoiets abstracts, onbereikbaar, ongrijpbaar … tot de betekenis ervan voor mij plots heel helder werd tijdens een stilteretraite in de abdij van Drongen 15 jaar geleden. Voor mij is het rijk Gods nu reeds onder ons aanwezig als we ons maar openstellen voor Gods Liefde, ons 100% aan Hem toevertrouwen. We leven nu reeds in het Rijk Gods: in zijn netwerk van Liefde. Het beeld van de wijnstok symboliseert prachtig dit wereldwijde netwerk van liefde en verbondenheid tussen God en mens, tussen mensen onderling, … ook over de dood heen. Ik omschreef het als volgt in mijn dagboek op 15 juli 2005.

"Dit netwerk van liefde is de zichtbare realiteit van de verrezen Jezus die nu reeds onder mensen leeft: we leven nu reeds in het Rijk Gods. Dit netwerk heeft eeuwigheidswaarde, wordt een netwerk van steeds fijner beminnen, een uitzuiveren van ranken. Dit netwerk gaat niet verloren maar blijft voortleven ook na de dood waar we mogen overgaan in dat bredere netwerk van Liefde van God voor alle mensen, waar onze liefde voor God volkomen mag zijn.

Dit netwerk van liefde is voortdurend in beweging in eindeloze variaties van dag tot dag, steeds vernieuwend, dynamisch, nooit uitdovend maar blijvend gevoed vanuit de Heer, vanuit de Zoon als wijnstok die met ons, wijnranken, steeds verbonden blijft en ons voedt. Dit netwerk is mijn kracht, mijn voedingsbodem om te blijven functioneren, om mijn zending integraal uit te voeren, namelijk dienen in gratuïte liefde, dienen in Jezus' spoor, steeds meer en beter beminnen."

De schat in de akker is voor mij heel concreet de ervaring van Gods Liefde in mijn innerlijke bron, een parel, die we moeten koesteren, die ons stuwt tot belangeloos engagement naar deze wereld. Dit is het rijk Gods maar de verbindingsgedachte vind ik krachtiger terug in de wijnstok en daarom spreekt dit symbool voor Gods Rijk me nog meer aan.

Dit ideaalbeeld van Gods Rijk laat me sindsdien niet meer los, blijft overeind als een bron van hoop. Het geeft me vitale kracht voor elke dag, durf ook om tegen de stroom in mijn roeping te volgen die op elk moment van mijn leven anders kan zijn. Op dit appèl, die stem in mij, ingaan, vergt moed, een loslaten van het leven dat ik tot hiertoe leidde … maar geeft me op lange termijn een voller, een rijker leven … en brengt me een stapje dichter in Gods spoor.

Dit neer te schrijven, helpt me in jouw tekst te verdiepen en is mijn spirituele zondagsviering!

Sabine Van Huffel

Welke voorstelling heb jij (ik) van het Rijk Gods?

Niet zozeer in het hiernamaals (hoe geruststellend dit voor mij ook zou zijn), maar als opdracht en soms in flarden als realiteit. 'Waar mededogen is, daar is God' (in deze volgorde). Wanneer ik dit wil bewerkstelligen door bvb een gedetineerde te bezoeken, of te pleiten voor de heropname van een dader in de familie, bots ik - ook bij eigen kinderen - evenwel op weerzin en tegenstand. Het Rijk Gods is geen maatschappelijke evidentie. Mededogen en gerechtigheid moeten worden bevochten. Velen doen dit of proberen onderdrukkende systemen te breken: neem nu de opstand van de mensen in Libanon, Wit-Rusland, Turkije, de Verenigde Staten, ... Ook de inzet van mensen in de zorgsector, die zich inzetten voor de achtergestelden in deze coronatijden hier en in armere landen, zijn getuigen van een andere, betere samenleving.

'Alles verkopen', 'Ballast uitgooien'?

Er is veel uit te gooien, veel wat ons in deze tijden wordt ontnomen. Sociale verplichtingen en aanzien, shoppen (= leegheid afkopen), nieuws- en mediaverslaving die ons vervreemden van elkaar en van het echte leven, zelfgenoegzaamheid ('als wij het maar goed hebben'), vermijden van echte ontmoetingen omwille van de pijn die we dan ervaren, exotische reizen, uit eten gaan, feesten, ...

Jacques Perquy

Huiskerk, tuinkerk, wandelkerk …

Verslag huis-tuinkerkviering 26 juli 2020.

Met 10 zijn we op zondag 26 juli samengekomen op het terras van het Schrijn in Herent. Het thema van de viering was ‘de verborgen schat’.

We hebben ons bezind en onze bedenkingen en ervaringen uitgewisseld over wat er echt toe doet in ons leven. Over wat houvast biedt en glans geeft aan het alledaagse.

We deden dit aan de hand van een Chassidische tekst over een Jood die elders op zoek was naar een schat, die uiteindelijk onder zijn huis begraven lag, en de tekst over de verborgen schat uit het evangelie van Matteüs (Matt.13, 44-46). Iedereen had zijn/haar inbreng vanuit de eigen levenscontext.

We hebben ook verkend hoe we ons steentje konden bijdragen opdat ook onze samenleving de schatten zou ontdekken die in de soms moeilijke context waarin we leven kunnen verborgen zijn.

Na het branden van een kaarsje, het delen van het brood en het beluisteren van het Woestijnlied van Kris Gelaude: ‘Trek door ons heen een stroom van genade…’, was de zon intussen al tevoorschijn gekomen. We zijn dan samen op veilige afstand onder een prachtige beuk gaan staan (zie foto) om zingend Gods zegen voor elkaar te vragen.

Intussen was het tijd voor een glaasje en nog wat gezellig napraten.

Voor mij is deze manier van vieren heel zinvol. Als begeleider van een viering zie ik het als mijn opdracht om voor een omkadering te zorgen die ons stimuleert om samen te bidden, ons te bezinnen en ervaringen uit te wisselen rond een thema. Zo wordt de viering meer door de deelnemers zelf gedragen.

Lut Saelens

Deze foto van de zegening onder de beukenboom in Het Schrijn is een herinnering aan de mooie tuinviering van 26 juli 2020. Blijf zoeken naar de parels!
Jan Degraeuwe

Verslag huiskerk Filosofenfontein 9 augustus 2020.

Vandaag zou ik normaal mogen voorgaan in de kapel van Filosofenfontein. Ik keek ernaar uit om iedereen die zich geregistreerd had te mogen verwelkomen na maanden sluiting en afzondering omwille van de covid-19 pandemie maar een tweede opflakkerende golf heeft er anders over beslist. De kapel bleef dicht en daarom besliste ik om een huiskerkviering te houden rond het evangelie van deze week Mt. 14, 22-33 'Jezus wandelt over het meer'. Vermits we midden een hittegolf zitten met voorspelde temperaturen tot 36 graden, had ik de meest schaduwrijke plek midden het gazon uitgekiemd om onze huiskerkviering te houden: de stoelen stonden op 1,5 meter van elkaar en voor ieder was een flesje water voorzien om de warmte te trotseren.

Foto Katrien Cornette

Om 10u30 stromen de 10 aangemelde kapelgangers binnen langs het tuinpoortje … met mondmasker. De kaarsen worden aangestoken. We beginnen de viering met een meditatiemoment rond het lied van Stef Bos 'Het wordt tijd om de tijd te veranderen' dat Jef Van den Branden onder onze aandacht bracht in de laatste e-bubbel van Filosofenfontein. Maar nog was Stef niet uitgezongen toen de hemelsluizen opengingen en onze huiskerk geteisterd werd door een onweer. De foto hieronder werd net genomen voor de hemelse zegen ons overviel!

Foto Johan Van Ginderdeuren

De evangelielezing werd plots reële werkelijkheid! Iedereen vluchtte in allerijl naar binnen, waar we enkele minuten later de viering verder zetten. We houden 5 minuten stilte en laten Stef's woorden in ons weerklinken.

Vervolgens beluisteren we het evangelie van deze zondag Mt. 14, 22-33: We horen hoe Jezus zijn leerlingen wegzendt naar de overkant van het meer terwijl Hij de nacht doorbrengt in gebed. De leerlingen zitten letterlijk in hetzelfde schuitje (bootje) en worden geteisterd door storm... Ze doorstaan doodsangsten tot Jezus de volgende morgen naar hen toewandelt over het meer. De storm gaat meteen liggen als Jezus in hun schuit (boot) stapt. Het contrast kan niet groter zijn. Ik commentarieer de lezing (zie website van Filosofenfontein) en we sluiten af met het Lied 'Geproefd, geleefd, herkend' en 5 minuten stilte waarna iedereen de gelegenheid krijgt zijn/haar ervaringen te delen. De reacties komen spontaan los. We horen hoe deze lezing ieder op persoonlijke manier aangrijpt in zijn dagdagelijkse activiteiten: hoe belangrijk verbondenheid is om het hoofd boven water te houden. We hebben elkaar nodig om te blijven geloven, ... We herkennen in het evangelie het verhaal van de eerste geloofsgemeenschappen die na Jezus' dood ontstonden. Kunnen we ons hieraan spiegelen met onze huiskerk? We ontdekken nieuwe vitale vormen van geloofsbeleving en zetten hiermee onze gemeenschap, ons schuitje, op nieuwe wateren met vallen en opstaan. Is dit de voorbode van een nieuwe kerk?

Bij het aanhoren van het welgekende offerandelied 'Oergebaar' wordt iedereen uitgenodigd zijn/haar intenties te delen en hierbij een kaarsje aan te steken. Met opgeheven handen bidden we samen het Onze Vader en wensen elkaar vrede met een buiging, ieder op zijn manier. We sluiten af met het lied 'Leer van de Liefde'. We praten nog wat na en nemen dan afscheid. Het onweer zindert nog na en zorgt ervoor dat niemand droog thuiskomt…

Sabine Van Huffel

De volgende huis-, tuin en wandelkerken zijn gepland

- **16 augustus**: 18:00 tot 19:30: Stille wandeling met Anne-Lieze Albregts en Jan de Smet
- **23 augustus**: 10:30 tot 11:30: Voorgangers zijn Jef Van den Branden en Ides Nicaise.
  Thema: Wie zeg jij dat ik ben? En wie ben ik dan voor Hem?
  Dit zal doorgaan in de tuin van Jef in Meerbeek. Voorkeur voor nieuwkomers!
- **30 augustus**: 10:30 tot 11:30: Voorganger is Ria Verschueren
- **6 september**: 10:30 tot 11:30 (als er nog steeds geen viering is): Voorganger is Jef Schoenaerts.
  Dit zal doorgaan in de tuin van Jef in Oud-Heverlee

Inschrijven om hieraan deel te nemen kan via een doodle, waar je je naam opgeeft en de datum aanvinkt, waarop je wenst deel te nemen. Lukt het niet om de doodle in te vullen, stuur dan een mailtje naar huiskerk@Filosofenfontein.be en wij doen de rest.

Het gebouw is dicht, de kerk is open

"Het gebouw is dicht, de kerk is open. Dat is heel treffend gezegd. Want we zijn samen kerk, al is het kerkgebouw zondagmorgen niet open." Zo zegt dominee Sifra Baayen (32) uit Echtenerbrug.

Meer hierover kan je lezen in dit artikel. Dit kan ook inspiratie geven voor het project huis- en tuinkerk, waarmee al enkele kapelgangers vertrokken zijn. De kerk is immers geen gebouw, maar een beweging en een gemeenschap.

Rika Van Kersschaever

Op e-pero bij Anne-Lieze

Zondagvoormiddag 2 augustus

De kapeldeur blijft gesloten, en er is geen tuinkerkviering.
We kregen weer de raad om onze bubbels te verkleinen en nog maar eens ons gezond verstand te gebruiken. Hoe lang zal ik nog kunnen vertrouwen op mijn gezond verstand als ik nu al in mijn energie reserves moet gaan putten? Je wordt er niet vrolijk van.

Jacques wil mij troosten en verwijst naar een artikel van Borgman 'Klagen is een teken van hoop op een nieuwe wereld'. [1]
Klaag dus maar voort, zou ik zeggen, het blijkt een bijbelse opdracht.

De laatste tien jaar heb ik me nooit moeten afvragen hoe mijn zondagochtend zou verlopen. Naar een viering gaan in Filosofenfontein was een zinvol begin van een rustdag.

'Hoe brengen andere mensen hun zondagvoormiddag door?' vraag ik mij ineens af.
Ik luister nieuwsgierig naar de geluiden uit de omliggende appartementen. Er loopt een bad vol, ergens gaat een wasmachine draaien en ik hoor ook een stofzuiger. Door mijn open raam dringt er een geur van gestoofde uien binnen. De buurman maakt soep.

Om in een vertrouwde zondagssfeer te blijven, zoek ik op het internet naar een teicho van Ton Lathouwers, een bijzondere zen-leraar, die vroeger nog kwam eten in Lukemieke en daarom mijn topfavoriet in de wereld van het boeddhisme is! Hij citeert Dostojewski "De hemel zwijgt, je hebt enkel de stem van je hart".

Terwijl ik mijn was opplooi, mijmer ik wat over deze uitspraak.

Rond 11.30 uur, de tijd dat het laatste lied gezongen wordt op het einde van de viering in Filosofenfontein, zet ik de radio aan. "Hoop doet leven", zingt Will Tura, en ik zet de knop wat luider. Hij wordt vandaag 80 jaar.
Nog een beroemde man die zijn verjaardag in mineur moet vieren in deze coronatijd.

Ik kan het niet nalaten om Will Tura, tot op zekere 'hoogte' te vergelijken met Marcel.

- Ze hebben allebei een mooie stem én een hond.
- Binnen bepaalde kringen zijn ze beroemd. Will maakt CD's en Marcel schrijft boeken.
- Ze worden niet zenuwachtig van publiek. Misschien wel van binnen, maar daar merken we niks van.
- Ze hebben allebei hun fans.
- Will krijgt een standbeeld in Veurne. Marcel kreeg een tekening van een beroemd tekenaar Pol Mulier voor zijn verjaardag - zie vorige e-bubbel.
- Will Tura stond al op de planken toen hij 8 jaar was: de leeftijd dat Marcel misdienaar werd?

Twee heren met een grote inzet. Waarschijnlijk heeft de ene heer wat meer geld verdiend dan de andere. Maar aan de hemelpoort telt dat niet!

Dankzij jouw verjaardag, Will Tura, kan ik mijn cursiefje toch eindigen met een vrolijke noot!

Anne-Lieze

---

[1] Erik Borgman: Klagen als uitdrukking van hoop. Dit artikel verscheen in de nieuwsbrief van de Dominicanen in Nederland.

'Heilwens vanuit de kosmos' van Simone Reynders

Deze foto is genomen tijdens een feest in Filosofenfontein, de plaats waar ik Simone voor het eerst ontmoet heb.

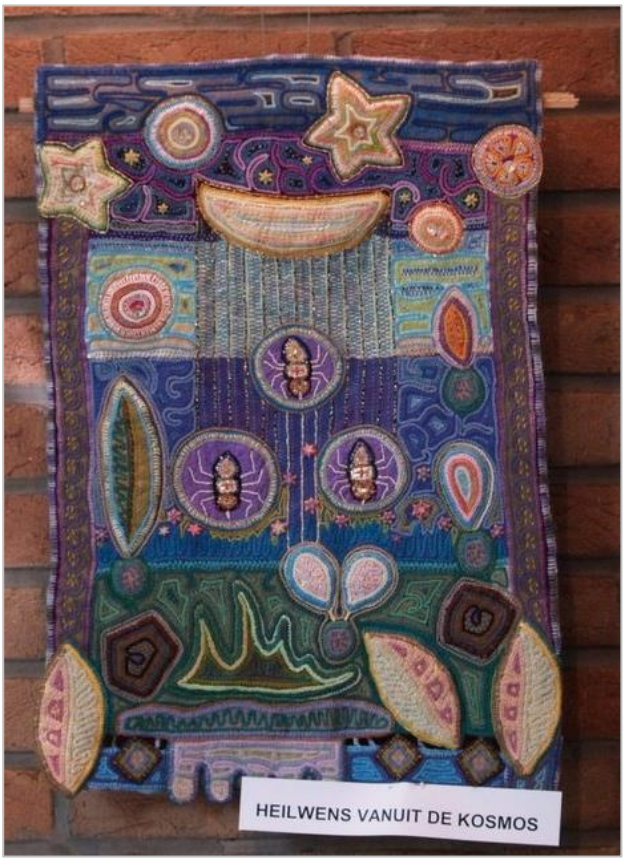

In de kapel liep toen een tentoonstelling van een aantal van haar werken. Die hadden de kapel omgetoverd tot een sterke, sacrale ruimte. Ik keek mijn ogen uit en voelde meteen de kracht die uit haar werk sprak. Wie was die vrouw die zoveel oude mythen en wijsheden opnieuw tot leven bracht?

Mythen uit de christelijke cultuur maar evenzeer uit het Oude Egypte, uit de indiaanse cultuur en uit zoveel andere kringen en sferen met telkens een heldere weergave van leven, lijden, zoeken, …

Ik was diep onder de indruk omdat ik aanvoelde dat wat hier werd aangeraakt, samenspoorde met waar ik al zo lang naar op zoek was en wat ik slechts met mondjesmaat ontdekte.
Wie was deze vrouw die mij voorging op een pad waarvan ik wist dat het ook het mijne was?

Na de viering bestudeerde ik haar werken nauwkeuriger.
Daarbij merkte ik een kleiner wandtapijtje op. Het werkje van 51x36 cm is uitgevoerd in prachtige blauwgroene tinten en verbeeldt drie spinnen die op gouddraden naar beneden zweven.

Vanuit de sterrenhemel, begeleid door blaadjes en bloemetjes vallen ze uit de hemelse boot die de Styx oversteekt en die zielen naar 'de overkant' brengt. Daar landen ze in het malse groene gras ondersteund door de tenen van Moeder Aarde (Gaia), onderaan omgeven door drie mooie gele bladeren. Het werk draagt de titel 'Heilwens vanuit de kosmos' (2008).

Het werk raakte mij onmiddellijk omdat ik in 2005 ontdekt had dat mijn totem een spin is. Bij de indianen is de spin het symbool voor Moeder Aarde, zij die het web weeft van leven en dood. Het was alsof het universum mij een hart onder de riem stak. De drie gele bladeren deden mij denken aan mijn drie kinderen en het grote blad aan mijn man. De boot was mijn zoektocht naar alles voorbij de dood…

Ontroerd vroeg ik Simone voor wie zij dit werk had gemaakt. "Ik wist eigenlijk niet voor wie ik dit kleinere werkje heb gemaakt maar als je wil, kan je het kopen." Dit contact werd het begin van een lange vriendschap, eerst via briefwisseling tussen Spanje en België, nadien via wederzijdse bezoeken in Bas-Oha of in Oud-Heverlee.

Voor mij was Simone een pionier in het doorgronden van het zijn. Onze gemeenschappelijke interesse voor geschiedenis vormde een sterke band tussen ons beiden. Dat ik in Leuven nog les had gehad van professor Lourdaux, mediëvist en expert kerkgeschiedenis, die een persoonlijke vriend was van Simone, bracht ons nog dichter bijeen. Sinds mijn bezoek in 2011 aan Abydos en Dendera werd het zoeken naar de geheime krachten van het Oude Egypte een gedeelde passie. Haar werk van de god Toth was haar zwanenzang: ze heeft het bewust zo gemaakt.

Ik ben Simone bijzonder dankbaar voor wie ze was, voor de wijze waarop ze in het leven stond, voor onze diepgaande gesprekken over zoveel verschillende thema's, over de grote mysteries van het leven en over de alledaagse werkelijkheid, over dit leven en over vorige levens, over dood en hiernamaals, over zoveel culturen van vandaag en gisteren. Allemaal even inspirerend en indringend. Haar werken blijven mij begeesteren en ondersteunen.

Liesbeth Daenen

Reflectie van een lezeres

Beste medegelovigen,

Reeds een hele tijd volg ik - virtueel - het reilen en zeilen van enkele mij dierbare geloofsgemeenschappen, in het bijzonder Dominicus Gent en Filosofenfontein. Is het toeval dat ik als voormalig redactielid van TGL bij de domincanerfamilie inspiratie ga zoeken?
Ik lees met aandacht en interesse jullie initiatieven via de nieuwsbrief. Proficiat, puik werk!

Uit de laatste info bleven twee woorden bij mij 'hangen': huiskerk en reverence.
Ik wil graag even **enkele reflecties met jullie delen**.

Huiskerk

Sinds mijn pastor-tijd in Leuven én vooral mijn blijvende feministisch-theologische zoektocht gaat de huiskerk als gemeenschapsvorm mij ter harte. In deze crisistijd heeft de kerk - en dat zijn wij ook-! de creativiteit- of de moed - gemist om op een nieuwe manier als geloofsgemeenschap samen te komen en te vieren.

Dus ben ik nu heel enthousiast over jullie initiatief. De korte en heldere 'richting' die Marcel met zijn tekst aanbiedt kan een begin zijn van hernieuwde verbondenheid. Teruggaand op een oorspronkelijke vorm van kerk-zijn, gelardeerd met de rijkdom van onze lange traditie van leven, wonen en werken in geloof.

Mijn wens is dat we als zoekende christenen geen bubbels (é- of fysieke) worden die gaan openspatten en verdwijnen als ze té groot worden; maar een goedaardig virus dat alle grenzen en hindernissen trotseert om het goede, het ware en het schone in de mensheid en de kosmos te verspreiden. Daarom vind ik het beeld van de webinar (23 juni) van Broederlijk Delen erg aansprekend en inspirerend. Zo kom ik bij mijn tweede woord.

Reverence

Ik schrijf het woord liever in het Frans, want waar ik schoolliep (zusters van Sint-Andreas) bezigden wij nog Franse termen: zo werden de zusters aangesproken met "mère" en die knieval - die ik liever vertaal met kniebuiging - was in de school én ook bij ons thuis – "une révérence". Dat werd ook plechtig uitgesproken.

Daarom vind ik buigen beter passen dan vallen.

Buigen is een héél mooi en zinvol gebaar. Ik doe het niet zo graag, vooral omdat ik dit gebaar leerde vanuit een houding van onderdanigheid: "Je moet niet té hoog van de toren blazen - Ken je plaats. - Krijg het niet te hoog in je bol....."
Door al die uitspraken werd het scheppend vermogen van mensen meteen de kop ingedrukt.
Ik wil geen knieval doen, niet voor een man, niet voor een vrouw, niet voor een systeem, niet voor ...

Buigen wil ik wel, maar dan in wederkerigheid. Zonder hoger en lager, onder en boven en alle andere ongelijkwaardige en verdelende opsplitsingen. Ik wil de ander ontmoeten in eerbied - waardigheid. Zoals Indische mensen elkaar groetend ontmoeten in de Ene "god in mij groet god in jou". En in respect en dankbaarheid voor al wat ons in liefde is toevertrouwd. Buigen voor elkaar, in het verbond tussen God en al-in-één.

Zo heb ik leren buigen... Zo wil ik een révérence doen én ontvangen. En daar hoeft dan geen handkus bij!

Van harte en in verbondenheid groet ik jullie allen.

Roos Maes, 3 augustus 2020

Zingen in de kerk?

In de nieuwsbrief van Trouw, als je ver genoeg naar onder scrollt, staat het artikel: Opinie: Zingen in de kerk? Het mag weer, maar laten we het nog maar niet doen.

Daarin schrijft de Nederlandse emeritus predikant Bernard Baakman: “Laten we als kerkgangers niet meteen alle ruimte gebruiken die er is, maar voorzichtig zijn. Nog even niet zingen tijdens de dienst.” en even verder “De goede herder verdraagt het verlies van één schaap niet, met dit beeld is de kerk vertrouwd.”’ Hij eindigt met “Laten we vooralsnog afzien van wat ons dierbaar is uit een strikter gevoel van verantwoordelijkheid voor elkaar.”

Geeft dit inspiratie voor de toekomst van Filosofenfontein?

Rika Van Kersschaever

Hoe zou het nog zijn met … Frank?

Je kent hem toch!...

Een bescheiden man! Hoewel …
Het is de man die een vaste stek heeft in de kapel in het kleine stoelenblok dichtbij het bord met de liednummers.
Daar gaan zitten lijkt misschien een vorm van nederigheid, maar in werkelijkheid neemt hij (bewust?) een bevoorrechte positie in:
hij kan er ook buiten coronatijden anderhalve meter afstand houden van zijn buren,
hij deelt in het aanzien van de voorgangers (iedere zondag zit hij pal in hun aura)
en hij is ervan verzekerd om als eerste de communie te ontvangen.

Misschien is hij net daardoor wel opgeklommen in de hiërarchie van Filosofenfontein: reeds geruime tijd voorganger heeft hij nu ook de top bereikt door zijn lidmaatschap van de kerngroep! Je moet het maar doen: geruisloos een positie innemen waarvoor anderen zich jaren luidkeels uit de naad werken …

Een man van weinig woorden! Hoewel...
In de voorbije e-bubbels heeft hij zich ontpopt tot de talentvolle schrijver van de cursiefjes 'Hoe zou het nog zijn met ..... ? '. Hierbij een koekje van eigen deeg ….

Een man die je de communie zou geven zonder biechten! Hoewel…
Als hij spreekt, let je beter op je ganzen. Hij was het toch die in een viering in januari de smoes verzon dat het verdwenen paneel van de rechtvaardige rechters uit het Lam Gods ei zo na familiebezit was. Of zou het misschien tóch de waarheid zijn, maar schuwt hij een wereldprimeur in de nieuwsbrief van Filosofenfontein? ...

En dit keer zonder een 'hoewel'-reserve:
een man die kan poetsen als geen ander! Bij de laatste poetsbeurt van de kapel borstelde, schuurde en 'zeepsopte' hij alsof hij in zijn leven nooit anders had gedaan. Zou zijn vrouw die eigenschap kennen? ...

Een man als Frank die ons telkens weer doet uitkijken naar een volgende editie van de e-bubbels verdient een slogan die hem uit het plebs tilt.

We stellen drie mogelijke slogans voor. Je kan via info@filosofenfontein.be bij de redactie jouw voorkeur laten weten: 1, 2 of 3.

1. Met Frank voorop, bereik je geruisloos de top!
2. Van Eyck, Picasso of Weiwei? Frank kan er zeker weg mei!
3. Je huis proper en rein? Daarvoor moet je bij Frank zijn!

Jef Schoenaerts
Foto: Rika Van Kersschaever

Informatie en interessante weetjes

SPIRITUELE PARELS door Mark Cornelis

In tegenstelling tot de dertig zilverlingen, die Judas Iskarioth ontving om Jezus te verraden, wil ik nu dertig spirituele parels aanbieden om Jezus te eren en te danken, maar ook om allen, die zoeken naar zin en houvast in onze evoluerende moderne wereld, te bemoedigen. Ook het feit dat vele mensen vandaag angst hebben voor wat er nog gebeuren kan en dat vele gedoopten God en kerk verlieten, inspireerde me om met dit boek weer vertrouwen te wekken.

Enkele van de 30 behandelde thema's: de godsdienstige opvoeding van kinderen; vraag over de verrijzenis; huwelijk en echtscheiding; de maagdelijke geboorte van Jezus; vergeven tot zeventigmaal zevenmaal; bemint uw vijanden; wat staat ge naar de hemel te kijken?

Fragment uit de bezinning over Jezus' hemelvaart (Hand. 1, 4-11; Lk. 24, 46-53)
Wat staat ge naar de hemel te kijken?

Zoals zijn tijdgenoten ziet Lukas de wereld als een soort gebouw in drie verdiepingen: op aarde woont de mens, onder de aarde is de onderwereld en boven het uitspansel is de hemel waar God woont. Bij God zijn is in de hemel zijn en dus: boven zijn. Naar God toegaan is daarom: naar boven gaan, omhoog geheven worden, ten hemel opgenomen worden.

Meteen wordt dan al wat duidelijker wat hier bedoeld wordt: Jezus leeft bij God. Die Jezus, over wiens leven, lijden, dood en verrijzenis Lukas verteld heeft in zijn evangelie, die Jezus leeft bij God. Dat Hij niet in de dood is gebleven, maar door God uit de dood is opgewekt, wordt in een verhaal aanschouwelijk bevestigd. Daarom zegt men terecht: Pasen en Hemelvaart horen samen. Jezus' verrijzenis, die we met Pasen vieren is Zijn verheerlijking, die we op Hemelvaartsdag vieren. Het is goed dat we daarvoor een apart feest hebben. De realiteit van Pasen is inderdaad te rijk om ineens de volle inhoud ervan te kunnen vatten. Het zijn twee facetten van dezelfde zaak. Doch met Pasen staan we bij het lege graf en op Hemelvaartsdag als het ware bij de troon van God.

We hoeven niet te struikelen over een paar details uit het verhaal in de Handelingen der Apostelen (Hand. 1, 4-11) zoals 'de wolk' of de 'twee mannen in witte gewaden'.
Lukas wil immers een mysterieuze werkelijkheid verwoorden, een ingrijpen van God, waarvoor onze beschrijvende taal uiteraard te kort schiet. Hij moest wel beeldspraak gebruiken en daartoe stelde de Bijbel hem heel wat ter beschikking. 'De wolk' is een dikwijls voorkomend beeld voor de omhulling en tevens de onthulling van het goddelijke. En in die apocalyptische verhalen komt gewoonlijk een hemelse tolk het visioen verklaren. Hij legt de band tussen de onbereikbare God en de wereld van de mens en zo verneemt de lezer wat er bedoeld wordt.

De belangrijkste inhoud van Hemelvaartsdag hebben we reeds aangestipt: Jezus leeft bij God. De kruisdood is geen eindpunt. De christenen herdenken geen dode, maar worden samengeroepen door een levende.

Zij hoeven ‘niet naar de hemel te kijken’, doch als christenen in deze wereld te leven op weg naar God. Christus is niet alleen inspirerend verleden, maar vooral stimulerende toekomst. Ondanks de verpletterende schijn van het tegendeel schijnt God, schijnt het goede, het zinvolle het laatste woord te hebben.

Spirituele parels Bezinningen rond Bijbelse verhalen: 15 euro + 4 euro verzendingskosten. Te bestellen via e-mailadres: cornelis.mark@telenet.be of telefoon: 016 79 63 05.

RIJKDOM - Hoeveel ongelijkheid is nog verantwoord’ - Ingrid Robeyns

Uitg. Prometheus 2019 – 97 pagina’s

De achterflap van het boek(je) geeft in een notendop de kerngedachte weer van de auteur.

Inkomensverschillen worden wereldwijd groter. Steeds meer geld wordt door steeds minder mensen verdiend. Is het erg dat sommigen zoveel hebben en anderen niet?

Die verschillen zijn schadelijk voor mens en maatschappij. Via ideeën van Aristoteles laat de auteur zien dat er grenzen zijn aan de hoeveelheid aan ongelijkheid die een maatschappij kan verdragen. Extreme rijkdom is een gevaar voor de democratie, is niet te verzoenen met onze ecologische plichten en leidt tot een onrechtvaardige verdeling van welvaart. Extreme rijkdom is veel minder onschuldig dan we misschien wel denken.

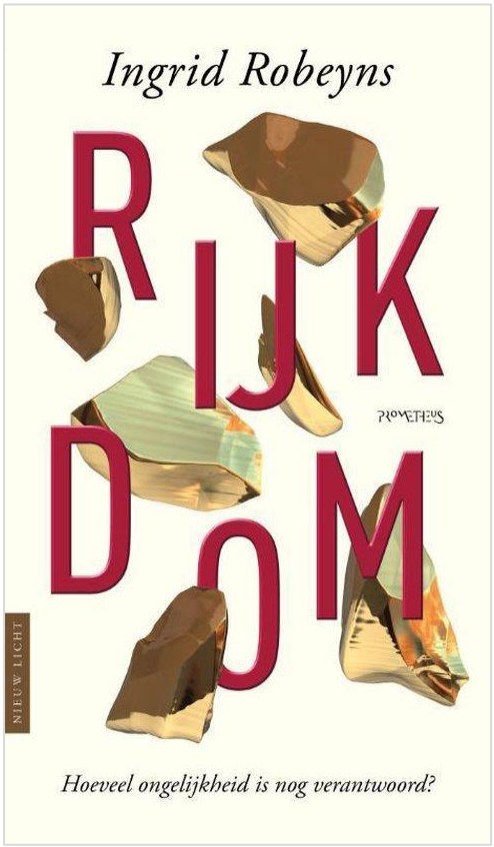

De auteur schrijft in een heel begrijpelijke taal: een kunst én tegelijk een noodzaak omdat het thema maatschappelijk zo relevant is. Ze slaagt erin om vertrekkend van gekende fenomenen intrigerende vragen op te werpen en ermee aan de slag te gaan. Zo vraagt ze zich bijvoorbeeld af of er - naar analogie van het gekende en breed bestudeerde fenomeen van de ‘armoedegrens’ – niet ook een ‘rijkdomsgrens’ zou kunnen bestaan en waarom over extreme rijkdom veel minder vragen gesteld worden.

De auteur kiest duidelijk positie door te stellen dat rijkdom niet louter een persoonlijke kwestie is, maar stevige morele en politieke consequenties heeft. Waarom extreme rijkdom onwenselijk is, bekijkt ze nadien helder vanuit allerlei nadelen.

Eindigen doet ze met een aantal suggesties hoe extreme rijkdom kan worden ingedamd. En dat we als individuen daarbij niet slechts hulpeloze, passieve toeschouwers en slachtoffers van een economisch systeem hoeven te zijn, maakt ze in de allerlaatste zin duidelijk: “Want zolang we een goed functionerende democratie hebben, bepalen we zelf welk economisch systeem we willen hebben.”

Een kort, lezenswaardig betoog van een econome en ethica, prof aan de universiteit van Utrecht, gevormd aan de KU Leuven (en …voordien aan het Heilig-Hartinstituut in Heverlee)

Recensie geschreven door Jef Schoenaerts

En tot slot

WOLKEN

Wolken zijn vergeetachtige bergen
en maken ook geen afdruk in de lucht
en niemand zal de wolken dit verwijten.
Het zijn wolken die regenbuien eruit kucht.

Wolken blijven mij ook steeds bekoren en in
allerlei vormen komen ze steeds in lucht voorbij.
Zij kunnen soms heel vervelend wezen of in blijde zin.
Maar toch hebben zij allen een plekje in het hart van mij.

Wolken kunnen ons vele verhalen vertellen
die soms tot onze verbeelding zullen spreken.
Jij kan zelfs soms in de wolken wezen op een dag.
Wolken, zij kunnen altijd wel een potje bij me breken.

Tine de Jong (2018)